

Το έλεος του Χριστού προς τους κακώς πάσχοντες (Κυριακή 1^η Ματθαίου) (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει·

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή βλέπουμε για μια ακόμη φορά τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό να θαυματουργεί. Κατεβαίνοντας ο Κύριος με τους μαθητές Του από το όρος το Θαβώρ μετά την θεία του Μεταμόρφωση, αντίκρυσε ένα πονεμένο πατέρα, τον οποίο απασχολούσε ένα πρόβλημα. Το πρόβλημα που είχε ήταν ότι ο υιός του διακατείχετο από δαιμόνιο. Το δαιμόνιο αυτό τον ταλαιπωρούσε αφάνταστα, τον έριχνε στη φωτιά και στο νερό για να τον εξοντώσει. Σωτηρία δεν υπήρχε, ούτε οι Μαθητές δεν μπορούσαν να βοηθήσουν το παιδί παρά μόνο ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών, ο Ιησούς Χριστός.

Ο Ιησούς επέτιμψε το δαιμόνιο κι έτσι αμέσως εθεραπεύθη εκ της ώρας εκείνης ο δαιμονισμένος νέος. Μετά την θεραπεία απορημένοι και εκστατικοί οι μαθητές ρώτησαν τον Κύριο να τους εξηγήσει τον λόγο που οι ίδιοι δεν τα κατάφεραν να εκβάλουν έξω το δαιμόνιο. Ο Κύριος ως ο Διδάσκαλός τους, τους εξήγησε γιατί δεν τα κατάφεραν παρά την προσπάθεια των.

Ο Άγιος Νικόλαος επίσκοπος Αχρίδος αναφέρει τρεις λόγους που δεν είχαν τη δύναμη να το κάνουν. Ο πρώτος, επειδή οι ίδιοι δεν είχαν αρκετή πίστη· ο δεύτερος, επειδή κι ο πατέρας του παιδιού δεν είχε πίστη· και ο τρίτος, επειδή η πίστη έλειπε κι από τους γραμματείς που παρευρίσκονταν εκεί και συζητούσαν με τους μαθητές[1]. Ολιγοπιστεί ο πατέρας του παιδιού, ολιγοπιστούν και οι μαθητές και όχι μόνο αυτό αλλά και ο όχλος διακατείχεται από την ολιγοπιστία. Γιατί βλέπουμε τον ίδιο τον Χριστό να επιτιμά και τον όχλο χαρακτηρίζοντάς τον ως άπιστη γενεά και διεστραμμένη[2]. Ο χαρακτηρισμός που έδωσε ο Κύριος προς τον όχλο πριν τόσες χιλιάδες χρόνια, ισχύει επακριβώς και στις μέρες μας. Είμαστε άπιστοι και διεστραμμένοι, ολιγοπιστούμε παρά τα τόσα θαυμαστά γεγονότα που βλέπουμε καθημερινώς στις ημέρες μας., δεν αφήνουμε τους προβληματισμούς μας στην Πρόνοια του Θεού, απομακρύνουμε εμείς οι ίδιοι τον Θεό από την ζωή μας.

Ο Κύριος επιτελώντας το θαύμα αυτό με το νέο, ελευθερώνοντας από τα δεσμά του διαβόλου, ελέγχει την απιστία των Μαθητών Του και τονίζει δύο ισχυρά και απαραίτητα πνευματικά εφόδια στη ζωή του Χριστιανού, την προσευχή και τη

νηστεία.

«Τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»[3]. Για να απαλλαχθεί ο άνθρωπος από την εξουσία του διαβόλου, ο Κύριος υποδεικνύει δύο τρόπους, την προσευχή και τη νηστεία. Με την προσευχή επειδή ενώνεται ο άνθρωπος με το Θεό, φωτίζεται η διάνοια, ενισχύεται η θέληση, εκλογικεύονται οι επιθυμίες και φυγαδεύονται οι δαίμονες[4]. Η προσευχή είναι στήριγμα των ασθενών και σκέπη εν τω καιρώ των πειρασμών, λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Με τη νηστεία εξαγνίζεται το σώμα και εκριζώνονται τα πάθη.

Η νηστεία και η προσευχή είναι οι δύο πυλώνες της πίστης, δυο δυ-νατές φλόγες που κατακαίουν τα πονηρά πνεύματα. Με τη νηστεία καταπραύνονται και νεκρώνονται όλα τα σωματικά πάθη, κυρίως τα σαρκικά. Με την προσευχή πολεμούνται και αφανίζονται όλα τ' άλλα πάθη της ψυχής, της καρδιάς και του νου, όπως πονηρές επιθυμίες, κακές πράξεις, φθόνος, εκδίκηση, μίσος, κα-κία, υπερηφάνεια, κενοδοξία και άλλα. Με τη νηστεία καθαρίζονται τα δοχεία τού σώματος και της ψυχής από το ακάθαρμο περιεχόμενο των εγκόσμιων παθών και της κακίας τους. Με την προσευχή έλκεται το Άγιο Πνεύμα στο άδειο και καθαρό δοχείο κι εγκαθίσταται στον άνθρωπο η πληρότητα της πίστης.

Με το θαύμα αυτό, ο Κύριος θέλει να μας αποδείξει τη νίκη του καλού πάνω στο κακό, τη δύναμη του φωτός στο σκοτάδι, την εξουσία του Θεού πάνω στα δαιμόνια.

Σύμφωνα με τον Άγιο Μακάριο τον Πάτμιο[5], κάποιος για να σεληνιάζεται και να διακατέχεται από δαιμόνια, σημαίνει ότι υποδουλώνεται στα θελήματα της σαρκός, όπως η πορνεία[6] και άλλα πολλά. Γι' αυτό χρειάζεται να χαλιναγωγούμε τον εαυτό μας, την σάρκα μας με τα διάφορα μέσα που χορηγεί η Αγίας μας Εκκλησία, όπως τα Μυστήριά της, την Εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τον τακτικό εκκλησιασμό. Εάν δεν χρησιμοποιηθούν αυτά τα αγιαστικά μέσα για την χαλιναγωγή του εαυτού μας, τότε δεν μπορεί να επέλθει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Στο τέλος της Ευαγγελικής περικοπής, ο Ιησούς προλέγει το Πάθος και την Ανάστασή Του «μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται»[7]. Θέλει να προετοιμάσει τους Μαθητές του να έχουν υπομονή και πίστη στα γεγονότα που πρόκειται να βιώσει τόσο ο ίδιος, όσο και αυτοί για τον Διδάσκαλό τους.

Συγκεφαλαιώνοντας, ο Κύριος θέλει να μας τονίσει μέσα από το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα ότι δεν πρέπει στην καθημερινή μας ζωή να είμαστε ολιγόπιστοι, αλλά να εναποθέτουμε την ελπίδα μας εις τον ίδιο, να εφαρμόσουμε αυτό που αιτούμεθα εις την Κυριακή Προσευχή «γεννηθήτω το θέλημά Σου», χρησιμοποιώντας σε όλα τα προβλήματα, τις θλίψεις και τις δοκιμασίες τα μέσα που ο ίδιος όρισε, την προσευχή και τη νηστεία. Εάν τα εφαρμόσουμε αυτά θα

δούμε ότι η ζωή μας θα είναι απαλλαγμένη από το καθημερινό άγχος που μας μαστίζει στις διάφορες μας δοκιμασίες και προβλήματα.

[1] Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Λόγος εις την Κυριακή 1 Ματθαίου, «Η δύναμη της πίστης», Ομιλίες Δ' – Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012

[2] Ματθαίου 17,17

[3] Ματθαίου 17,21

[4] Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εις επίγνωσιν Θεού», Β' έκδοση 1999

[5] Μία από τις πιο λαμπρές και χαρισματικές φυσιογνωμίες που κοσμούν το αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας και διδάσκουν με τη ζωή και το έργο τους, είναι και ο εκλεκτός γόνος της παλαιάς αρχοντικής οικογένειας των Νοταράδων, ο θαυματουργός Άγιος Μακάριος ο Νοταράς Αρχιεπίσκοπος Κορίνθου (1731 – 1805), ο οποίος αναδείχθηκε ταπεινός και ευκλεής ιεράρχης, φωτεινός ασκητής και ουρανόσταλτος οδηγός ψυχών, πολύτιμος συγγραφέας και Γενάρχης του Φιλοκαλισμού. Ο ακλινής και αμετακίνητος στην ορθόδοξη πίστη και εκκλησιαστική παράδοση Άγιος Μακάριος ο Νοταράς έζησε σε μία δύσκολη και απαιτητική εποχή, η οποία είχε ανάγκη από μεγάλα πνευματικά αναστήματα που να διακρίνονται για την αγωνιστικότητα, την τόλμη και την αγάπη τους στην Εκκλησία. Εκοιμήθη στην Πάτμο στις 14 Νοεμβρίου 1935

[6] Αγίου Μακαρίου του Πατμίου, Λόγος στη « Θεραπεία του σεληνιαζόμενου νέου», Πατερικό Κυριακοδρόμιο, σελ.217

[7] Ματθαίου 17, 23